

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Пловдив, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20225000500409 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от П против решение № 260250/06.07.2022 г., постановено по гр.д. № 791/2021 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, в частта, в която тя е осъдена да заплати на Н. А. С. обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 000 лв., изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения за представителство в наказателното производство, и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., претърпени във връзка с повдигнато обвинение в извършване на престъпление, по което ищецът бил оправдан с влязла в сила присъда по н.о.х.д. № 857/2014 г. на Специализиран наказателен съд - София, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 28.05.2018 г. до окончателното им изплащане, както и 1 543 лв. разноски по делото. Жалбоподателят твърди, че решението в тази част е неправилно като постановено при нарушение на материалния закон и е необосновано по изложените в жалбата съображения, поради което моли съда да го отмени в тази част и да бъдат отхвърлени исквете, а при условията на евентуалност да бъде намален размерът на

обезщетението за неимуществени вреди.

Въззиваемият Н. А. С. счита, че въззивната жалба е неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли. Претендира разноски за въззивна инстанция.

Контролиращата страна П в качеството ѝ на страна по чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ счита, че жалбата е основателна и моли да бъде уважена.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лице, имащо право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на нея и същата като ДОПУСТИМА следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявените от Н. А. С. против П обективно кумулативно съединени иски по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че през 2011 г. против него било образувано сл.д. № 9-П/2011 по описа на Следствения отдел при Софийска градска прокуратура, съответно пр.пр. № 4-671/2011 по описа на Софийска градска прокуратура, на 08.06.2011 г. бил задържан под стража и му било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а“ от НК във вр. с чл. 301, ал. 1 и ал. 2 от НК, която мярка за неотклонение била променена в парична гаранция на 17.06.2011 г., по изготвения обвинителен акт било образувано н.о.х.д. № 857/2014 г. на Специализирания наказателен съд - София, протекло с множество съдебни заседания и завършило с присъда от 28.11.2016 г., с която С. бил оправдан, тя била протестирана от П., но била потвърдена и влязла в сила спрямо него на 28.05.2018 г., като наказателното производство против него продължило 7 години, 2 месеца и 11 дни. В този период - на 16.06.2011 г. против него било образувано и дисциплинарно производство, като със заповед от 18.07.2011 г. на директора на ОДМВР – Пловдив бил временно отстранен от длъжност, а със заповед от 17.11.2011 г. му било наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, което той обжалвал, но заповедта била потвърдена с решение от 29.01.2013 г. по адм.д. № 8584/2012 г. на Върховния административен съд и макар след постановяване на оправдателната присъда от наказателния съд да поискал отмяната на това решение, искането му било отхвърлено и той останал безработен. В исковата

молба се твърди също, че вследствие на воденото против него наказателно производство ищецът бил под стрес, страхувал се, че ще бъде осъден невинен и то за тежко престъпление, като чувството се увеличавало при всяко явяване в полицията и в съда, страхувал се и че, ако бъде осъден, може да попадне в затвора и да бъде подложен на изстъпления от останалите затворници поради факта, че бил полицай, в следствения арест бил принуден да търпи нечовешки условия и да съжителства принудително с престъпници, станал неспокоен, намалил до минимум контактите си с близки и приятели, затворил се в себе си, чувствал, че е засегнато достойнството и честта му на добросъвестен гражданин и добросъвестен полицай, тъй като много средства за масова информация разпространили новината за повдигнатото му обвинение, което станало достояние на много хора и това опетнило доброто му име, хората го сочели с пръст като престъпник и той не смеел да излезе в с. П., където живеел, и да се среща с хора, а поради задържането си под стража и впоследствие поради оставането си без работа вследствие на дисциплинарното уволнение бил в невъзможност да се грижи за семейството си, а това му причинило допълнителни притеснения. Предвид изложеното ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение за описаните неимуществени вреди в размер на 105 120 лв., изчислени по 40 лв. на ден от общо 2628 дни, в които продължило воденото наказателно производство, както и обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 000 лв., представляващи заплатен адвокатски хонорар в наказателното производство, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 28.05.2018 г. до окончателното им изплащане. Претендира разноски.

Ответникът П счита, че предявените искове са допустими, но неоснователни и недоказани, като не може да отговаря за действията на трети лица - публикациите в медиите и уволнението на ищеца и произтичащите от тях вреди, за нечовешките условия в следствения арест, както и за продължителността на процеса в съдебната фаза, продиктувана от множеството участници в него и процесуалното им поведение. Счита, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно по размер с оглед принципа за справедливост, а обезщетение за имуществени вреди не се дължи, тъй като няма доказателства за реалното изплащане на адвокатско възнаграждение и за обема на извършените с участие на адвокат процесуални действия. Прави възражение по чл. 5 от ЗОДОВ за

освобождаване от отговорност или намаляване на същата.

С обжалваното решение е осъдена П да заплати на Н. А. С. 7 000 лв. обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения за представителство в наказателното производство, и 40 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени във връзка с повдигнато обвинение в извършване на престъпление, по което ищецът бил оправдан с влязла в сила присъда по н.о.х.д. № 857/2014 г. на Специализиран наказателен съд - София, ведно със законна лихва върху сумите, считано от 28.05.2018 г. до окончателното им изплащане, и 1 543 лв. разноски по делото, като е отхвърлен искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 40 000 лв. до пълния предявен размер от 105 120 лв.

Решението е обжалвано от ответника в осъдителните му части, в които части то е предмет на въззивното производство, а в частта, в която искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен, решението не е обжалвано от страните и е влязло в сила.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

Не се спори между страните и от приетите по делото писмени доказателства се установява твърдяната от ищеца фактическа обстановка, а именно:

Видно от протокол за личен обиск /претърсване на лице/, изземване и привличане на обвиняем по реда на чл. 219, ал. 2 от НПК, на 08.06.2011 г. в гр. П. в сградата на КАТ – МВР гр. П. е извършен обиск на Н. С. при условията на неотложност, той е привлечен като обвиняем в извършване на престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпосл. от НК във вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 2, ал. 2 от НК, взета му е мярка за неотклонение „Задържане под стража за 72 часа“ и разпитан в това му качество.

С определение от 09.06.2011 г. по н.ч.д. № С-395/2011 г. по описа на

Софийски градски съд е одобрен протоколът за личен обиск от 08.06.2011 г. по ДП № 9-П/2011 г. и пр.пр. № 4-671/2011 г. по описа на Софийска градска прокуратура.

С определение от 11.06.2011 г. по ч.н.д. № 374/2011 г. по описа на Окръжен съд – П. по искане на П. е взета на ищеца и останалите обвиняеми в досъдебното производство мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С определение № 207/16.06.2011 г. по в.ч.н.д. № 313/2011 г. по описа на Пловдивския апелативен съд е отменено определението на Окръжен съд – П. в частта, с която по отношение на Н. С. и З. Т. е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“, и по отношение на тях е мярка за неотклонение „Гаранция“ в размер на 3 000 лв. за всеки един от тях, като не се спори между страните, че гаранцията е внесена и ищецът е бил задържан за 8 дни в периода 08.06.2011 г. - 16.06.2011 г.

С постановление на следовател в СО при СГП за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 15.10.2012 г. Н. С. е привлечен като обвиняем в извършване на престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпосл. от НК във вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 2, ал. 2 от НК, като е прието, че мярката му за неотклонение е взета от съда.

По внесения обвинителен акт е образувано н.д. № 857/2014 г. по описа на Специализиран наказателен съд, по което в периода 21.10.2014 г. – 28.11.2016 г. са проведени повече от 30 съдебни заседания, като то е приключило с присъда от 28.11.2016 г., с която ищецът е признат за невиновен и оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение за това, че на 17.05.2011 г. в 17 ч. на изхода на гр. П., посока гр. Х., на първокласен международен път Е-80, в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл. 169, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейски орган – държавен служител в МВР, полицай категория Е – I, младши автоконтрольор – I степен, група „Пп“, отдел „К.п.“, ОД МВР - Пловдив – да е приел от служител под прикритие с идентификационен № 15 дар, който не му се следва – две банкноти по 10 лв., за да не извърши действие по служба, произтичащо от задълженията по ЗДвП – да състави документ /АУАН/ във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДвП /управление на автомобил с превишена скорост от служител под прикритие с идентификационен код № 15/.

Тази присъда е обжалвана от П., като с присъда № 5/11.05.2018 г. по в.н.о.х.д. № 42/2017 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд тя е отменена по отношение на част от останалите подсъдими, но е потвърдена по отношение на ищеца и за него е влязла в сила на 27.05.2018 г.

Следователно от момента на задържането на Н. С. като обвиняем в досъдебното производство /08.06.2011 г./ до влизане в сила на оправдателната присъда /27.05.2018 г./ е изминал период от 6 години, 11 месеца и 19 дни.

За да бъде търсена отговорност по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, е необходимо освен наличието на общите предпоставки за носене на деликтна отговорност, да е налице и някоя от предвидените в него специални хипотези.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, П. или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В настоящия случай е безспорно установено, че на Н. С. е било повдигнато обвинение за извършване на тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК - по чл. 302, т. 1, пр. предпосл. от НК, за което е предвидено наказание лишаване от свобода от три до десет години, глоба до двадесет хиляди лева и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т.т. 6 и 7 от НК.

От обективния факт на повдигане на незаконно обвинение и извършените процесуално-следствени действия са били причинени вреди на обвиняемия, впоследствие подсъдим, действията в досъдебното производство са започнали от следовател, ищецът е бил привлечен като обвиняем, била му е определена мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за 72 ч., след това по искане на прокурор - и поС.на такава, като реално е бил задържан за 8 дни, по-късно досъдебното производство е прераствало в съдебно след внесения в Специализирания наказателен съд обвинителен акт, като от друга страна прокурорите в Софийска градска прокуратура са образували досъдебното производство и не са осъществили първоначален и последващ ефективен

цялостен надзор върху проведеното такова по събиране и преценка на доказателствата във връзка с твърдяното престъпление от ищеца като част от организирана престъпна група, което е довело до необходимост от събиране на нови доказателства в съдебната фаза, а при адекватни и своевременни действия наказателното производство би могло да приключи в значително по-кратки срокове, поради което съдът намира, че ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по предявените против него искове.

Тук следва да се посочи, че е неоснователно възражението на ответника, че той не носи отговорност за вредите, понесени от ищеца в съдебната фаза на производството, доколкото наличието и продължителността на този етап, както и правните последици от съдебния акт, с който е завършил той, са в пряка причинна зависимост с поведението на ответника по повдигане на обвинение на ищеца и събраните за установяването му доказателства.

По отношение на вида и размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди в първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства, като съдът кредитира показанията на свидетелката М. С.а, които отразяват нейните преки и непосредствени впечатления, при отчитане на близките ѝ връзки с ищеца /негова съпруга/ при приложение разпоредбата на чл. 172 от ГПК, мотивирайки известна нейна заинтересованост, но в същото време и възможност за най-пълни и точни впечатления от съС.ието на С. през процесния период.

От показанията на тази свидетелка се установява, че през 2011 г. една вечер ищецът отишъл нощна смяна и не се прибрал, не се обадил на съпругата си, въпреки че винаги го правил, когато се налагало да закъснее, по обяд на следващия ден от медиите разбрала за вероятното задържане на С., свидетелката отишла в КАТ – П. и видяла за около минута съпруга си, придружен от служител на вътрешна сигурност, за да ѝ предаде ключа от личния им автомобил, в този момент той бил много разстроен и ѝ казал, че не е извършил престъпление, не познавал колегите от КАТ – П., но е изключително изплашен от неизвестното, после задържаните били откарани в София, а свидетелката се прибрала вкъщи и вечерта получила телефонно обаждане от съпругата на един от задържаните пазарджишки полицаи, която не познавала, но тя ѝ казала, че С. е написал в бележка до нея да не се

притеснява, защото той не е извършил нищо, ищецът стоял един или два дни в София и после го върнали в пазарджишкия арест, където стоял още 6 дни след определена му мярка за неотклонение от Окръжен съд – П., която след това била заменена от Апелативен съд – Пловдив с „Парична гаранция“ от 3 000 лв., които семейството събрало същия ден и внесли в банка, за да освободят ищеца, по пътя към П., където живеели, С. бил много неспокоен и изплашен, тъй като се притеснявал, че могат отново да го приберат, разказал на съпругата си за лошите условия в ареста, където бил в една килия с роми и тоалетната била запушена с фекалии, а охранителят не взел мерки, имал мигренозни пристъпи и проблеми със стомашно-чревния тракт, но не получил адекватно медицинско лечение, подобни били условията и в пазарджишкия арест, където се развалило зрението му и впоследствие се наложило да носи очила. Според свидетелката след излизането му от ареста С. отказвал да се среща с хора – близки, познати, роднини, селото, в което живеели, било малко и всички говорели и го виждали като осъден, стресът се засилвал поради отразяване на случая в медиите, стряскал се при звъненето на телефона, престанал да се усмихва, а проблемите му се задълбочили поради това, че бил временно отстранен от работа, не можел да се регистрира в Бюрото по труда или да започне работа другаде, синът му не можал да представи в Университета документ за работата на баща му и загубил правото си на стипендия, което повлияло много негативно на ищеца, който 4-5 месеца по-късно бил дисциплинарно уволнен, той обжалвал, но Върховният административен съд потвърдил заповедта, това довело до финансови проблеми на семейството, защото С. нямал друга квалификация, през 2014 г. започнало делото в Специализирания наказателен съд в София, провели се множество заседания по него, като преди всяко той не можел да спи и се страхувал, че ще го осъдят, но бил оправдан и на двете съдебни инстанции, а след първата присъда ищецът се разплакал, въпреки че преди това нищо не можело да го поклати емоционално, като през 2013 г. или 2014 г. след решението на ВАС той се пенсионира.

В подкрепа на твърденията на посочената свидетелка са заповед от 18.07.2011 г. на началника на Областна дирекция на МВР – Пловдив за временно отстраняване от длъжност на полицай Н. С. до влизане в сила на заповед за отстраняване от длъжност и заповед от 17.11.2011 г. на директора на ОД на МВР – Пловдив за налагане на дисциплинарно наказание

„Уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение на ищеца като държавен служител от Областна дирекция на МВР – Пловдив, като последната е окончателно потвърдена с решение № 9656/24.06.2019 г. по адм.д. № 1762/2019 г. по описа на Върховния административен съд – II колегия.

Настоящият състав намира, че за вредите, причинени на С. от тези две заповеди, не следва да отговаря П, доколкото те са издадени от друг орган, притежаващ оперативна самостоятелност за извършване на преценка дали ищецът е извършил тежко нарушение на трудовата дисциплина, обосноваващо налагане на дисциплинарно наказание, като следва да се има предвид и разликата между престъпление, извършването на което е отречено от наказателния съд, и нарушение на задълженията на държавния служител в това му качество.

По делото е установено също, че осъществената от МВР операция „Палките“, въз основа на която е проведено наказателното производство против ищеца и останалите подсъдими, е било отразено в печатните и електронни медии, като съдът намира, че вредите от това разгласяване, независимо дали е в резултат на официални изявления на представител на П. или предварително подадена от нея информация, са пряка последица от повдигнатото на С. обвинение, прието за незаконно.

На база на всички събрани по делото доказателства съдът приема за установено, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от воденото против него наказателно производство по повдигнатото му обвинение в извършване на посоченото тежко умишлено престъпление, изразяващи се в увеличено равнище на тревожност, страх за бъдещето, несигурност поради възможност да бъде осъден и реално да лежи в затвора, психически и емоционален стрес, затваряне в себе си и нежелание да контактува с познати, още повече поради това, че живеел в малко населено място, където общественото мнение и негативните нагласи се променят трудно, коренна промяна в характера и начина на живот, ограничаване на правото му на свободно придвижване и упражняване на другите човешки права по време на задържането му от 8 дни, многобройните съдебни заседания по делата поС.но го връщали в травмиращата ситуация, трайно било понижено качеството му на живот поради загубата на работа и невъзможността да упражнява професията си

предвид станалото, като публичността от страна на медиите повлияло допълнително негативно върху психиката на ищеца.

Въз основа на реално претърпените неимуществени вреди от ищеца, установени по вид, интензитет и продължителност, неговата възраст, професионална реализация и създадено име в обществото, настъпилата промяна в характера му и в отношенията му с близки, изживените негативни емоции, влошаването на психическото му състояние, създадената несигурност в бъдещето поради възможното осъждане, тежестта на повдигнатото обвинение за извършване на тежко умишлено престъпление, в т.ч. предвижданото за него наказание /от три до десет години, глоба до двадесет хиляди лева и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т.т. 6 и 7 от НК/, отчитайки продължителността на взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за 8 дни, впоследствие заменена с „Парична гаранция“ в размер на 3 000 лв., продължителността на наказателното производство в двете му фази /6 години, 11 месеца и 19 дни/, липсата на осъждане на С. за други престъпления или други противообществени прояви, при вземане предвид критериите, заложили в ППВС № 4/23.12.1968 г., в т.ч. временеността на вредите, и наложилото се в обществото понятие за справедливост при приложение разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съдът счита, че следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца обезщетение за нанесените му неимуществени вреди от увреждането в размер на 40 000 лв., а над този размер до пълния предявен такъв от 105 120 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

При определяне на посочения размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобразява и факта, че воденото наказателно производство, което е било широко медийно отразено, се е отразило пряко на професионалния живот на ищеца и възможностите му за професионални изяви и развитие в служебен план, създавайки му сериозни пречки при упражняване на професията, рефлектирали върху авторитета му на професионалист и на засилване на негативната нагласа на обществото към него като човек, от когото се очаква да спазва точно законите, доколкото обвиненията са били пряко свързани със служебните му задължения.

Съдът намира, че посоченият размер на обезщетението е достатъчен за репариране на понесените от ищеца и установени по делото неимуществени

вреди, като при определянето му са отчетени и обществените представи за справедливост в аспекта на съществуващите общественно-икономическите условия на живот.

С оглед приетото в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС посоченото обезщетение се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда, т.е. от 28.05.2018 г.

По отношение на иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 000 лв., представляващи направени разходи за заплатен адвокатски хонорар в наказателното производство:

Установява се, че за защитата си по досъдебното производство С. е упълномощил адвокат БЗ, като на 04.07.2011 г. му е заплатил в брой сумата 5 000 лв. /вж. договор за правна защита и съдействие на л. 505 от делото на ПОС/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Установява се също, че на 28.03.2017 г. ищецът е сключил договор за правна защита и съдействие с адвокат Д. К. за защита в съдебната фаза на производството, като му е заплатил в брой 2 000 лв. /вж. договор за правна защита и съдействие на л. 506 от делото на ПОС/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Доколкото извършените разходи за заплащане на адвокатско възнаграждение с цел получаване на адекватна защита в наказателния процес представляват имуществени вреди за ищеца, които са пряка и непосредствена последица от поведението на ответника, като между него /чрез повдигане на незаконно обвинение и поддържането му в съдебната фаза/ и настъпилия вредоносен резултат съществува пряка причинна връзка, а от друга страна в разпоредбите на НПК не е предвидена възможност самият обвиняем, респ. подсъдим да иска осъждане на Държавата да му заплати извършените разходи в производството в случай на оправдателна присъда, искът следва да бъде уважен в претендирания размер, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 28.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като решението на окръжния съд като законосъобразно следва да бъде потвърдено в тази част.

Настоящият състав приема за неоснователно и недоказано възражението на ответника за освобождаването му от отговорност по реда на чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ или намаляване на отговорността му по реда на чл. 5,

ал. 2 от ЗОДОВ, тъй като освен че не са посочени конкретни факти, въз основа на които да бъдат приложени тези норми, те не са и доказани.

При частичното уважаване на иска първоинстанционният съд правилно е присъдил в полза на ищеца разноски в общ размер на 1 543 лв., от които 10 лв. заплатена държавна такса в пълен размер и 1 533 лв. адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца адвокат Я. съразмерно на уважената част от иска, като в тази част решението също трябва да бъде потвърдено.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Поради отхвърляне на жалбата следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати на въззиваемия разноски в размер на 2 650 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител адвокат С. Я. за въззивното производство.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260250/06.07.2022 г., постановено по гр.д. № 791/2021 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, в частта, в която П е осъдена да заплати на Н. А. С. на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 000,00 лв., представляващи заплатени адвокатски възнаграждения за представителство в наказателното производство, и обезщетение за неимуществени вреди, претърпени във връзка с повдигнато обвинение в извършване на престъпление, по което ищецът бил оправдан с влязла в сила присъда по н.о.х.д. № 857/2014 г. на Специализиран наказателен съд – София в размер на 40 000,00 лв., ведно със законна лихва върху всяка от главниците, считано от 28.05.2018 г. до окончателното им изплащане, и сумата 1 543,00 лв. разноски в производството по делото.

В останалата част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА П, гр. С., бул. В. № * да заплати на Н. А. С. от с. П., Пловдивска област, ул. „*****, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. П., ул. Р. Д. № ** /чрез адвокат С. Я./ сумата 2 650,00 лв. /две хиляди шестстотин и петдесет лева/ разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____